

Lukasyno, KONIE WRONE (śpiew Zbigniew Nasi)

Kiedy opuszczamy rodzinny dom
Na podszwach butów niesiemy kurz
Którym są okruchy ojczystej ziemi

A gdzie moje konie wronie
A gdzie moje lejce
A gdzie moja najmilejsza
Ulubione serce
A gdzie jest ta ścieszka w boru
Com do niej chodziwał
A gdzie moja studzianeczka
Com się w niej kompywał

Dla malarza pędzel, dla pianisty klawisz,
dla poety most do głosu jego duszy kartka i długopis
szmer strumienia w sercu co się niewyrzekło marzyć
tak jak pszczoła nie umiera tylko wieńczy swoje dzieło

Na ulicy wzory z matmy chemii geografii
Brakło tuszu, zakasałem swe rękawy by zarobić
Mój przyjaciel z ławki pierwszy raz do puchy trafił
Ja na klatce zawieszony, zapatrzyłem się na schody

Każdy z nas przez chwilę trzymał w jedną stronę bilet
Ty autobus rano gonisz, budzik znowu się zatrzymał
Tu nie wszystko w jeden moment, da się puścić z dymem
Kogoś wytachali z domu siłą i przybili kilo

Chciałem zostać inżynierem, nie influencerem
Moje życie się nie kończy z chwilą, gdy wyłączam record
Tak jak kiedyś w łapy pakę papy, gdy byłem rooferem
Dziś na bary córy bierę i patrzę na rzekę.

A gdzie moje konie wronie
A gdzie moje lejce
A gdzie moja najmilejsza
Ulubione serce
A gdzie jest ta ścieszka w boru
Com do niej chodziwał
A gdzie moja studzianeczka
Com się w niej kompywał

Wschód to moja przestrzeń, której nie ogarniesz wzrokiem
Dzisiaj widzę dużo więcej, gdy zamykam oczy
Służy ciepło ognia, odkąd przemroziłem ręce
Mam swój punkt na horyzoncie, nie rozglądam się na boki

Lekko trzymam lejce, nie boję się mroku
Tętent kopyt dodaje odwagi, gdy jadę galopem
Ty wyglądasz dnia, ja zanurzam w blasku nocy
Łopot skrzydeł przecina powietrze, czuję spokój

Dobry topór, cenię sobie wyżej niż laptopa
Z pieca wydobywam popiół i nacieram stopy
Do snu mnie kołysze szept magicznych topól
Moje płuca zahartował oddech betonowych bloków

Wokół pusto, źródło bije, choć na chwilę
stań u mego boku, obudź swą słowiańską siłę
Mogą myśleć, że się zagubiłem
Ja na ścieżce swoich przodków czuję, że naprawdę żyję

A gdzie moje konie wronie
A gdzie moje lejce

A gdzie moja najmilejsza
Ulubione serce
A gdzie jest ta ścieżka w boru
Com do niej chodziwał
A gdzie moja studzianeczka
Com się w niej kopywał